

поезията и любовта на зюйния изтокъ, едно блънуване по срѣдно-вѣковieto, съ неговото очарователно рицарство. Чувствеността, субективизмътъ и мистиката сж тоже прищжи черти на Р-ма, къмъ което се прибавя и внасяне на национални елементи. Музикалниятъ Р., който настъпва следъ класическата епоха и изпълва току речи цѣлия XIX в., създава нови форми и ново съдържание. Вмѣсто строгата форма на класицитѣ, романтицитѣ създаватъ една свободна такава, на която липсва симетричностъ на частитѣ, и тѣхното свързване въ едно недѣлимно дѣло. Романтицитѣ създаватъ и нови изразни срѣдства: въ ритмъ, мелодия и хармония, като култивиратъ, главно, малкитѣ жанрови форми. Вмѣсто монументалността на формата на класицитѣ (Бетховенска) — романтицитѣ култивиратъ малкитѣ форми. И когато пишатъ симфонии — при тѣхъ може да се говори за малка форма — „жанрова симфония“, — поради сбитостта на формата и интимността на съдържанието. Първоносители на романтическия идеалъ въ музиката сж Веберъ и Шубертъ, а следъ тѣхъ идватъ Шпоръ, Маршнеръ, Шопенъ, Менделсонъ, Шуманъ (романтикъта на романтицитѣ — истинскитѣ романтикъ). Листъ, Берлиозъ, Брукнеръ, Брамсъ и Щраусъ съставятъ групата на тѣй нареченитѣ „новоромантици“.

РРоманъ, Йоханъ Хелмихъ — Roman, Johann Hémich — виденъ шведски компонистъ, род. 26 окт. 1694 въ Стокхолмъ, умр. 19 окт. 1758 въ Харалдсмолла при Калмаръ, училъ при Ариости и Пепушъ въ Лондонъ, 1727 — дворцовъ капелмайсторъ въ Стокхолмъ, писалъ: две 4 гл. симфонии, 12 сонати за флейта съ В. с. 5 сюити, 6 увертюри, 5 цигулкови концерта, единъ концертъ за обой д'амуръ, 20 цигулкови сонати, много кантати, химни и пѣсни.

РРомбергъ, Андреасъ — Romberg, Andreas — виолонистъ и значителенъ компонистъ, род. 27 апр. 1767 въ Фехта, умр. 10 ноемв. 1821 въ Гота, концертиралъ въ Холандия и Франция, билъ единъ сезонъ въ оркестъра на Concerts spirituels въ Парижъ. 1790—93 е въ курфюртския оркестъръ въ Бонъ, после живѣлъ

въ Виена, Хамбургъ и, известно време, въ Парижъ. 1815 придворенъ капелмайсторъ въ Гота. Композиции: 10 симфонии, 23 концерта и 3 сонати за цигулка, 33 стр. квартета, 8 квинтета съ флейта, нѣколко хорови композиции съ оркестъръ („Пѣсенята на камбаната отъ Шилеръ“, „Ода“ и др.). 8 опери, църковна музика и др.

Ромбергъ, Бернардъ — Romberg, Bernhard — превъзходенъ виолончелистъ и плодовитъ компонистъ, род. 12 ноемв. 1767 въ Динклаге, умр. 13 авг. 1841 въ Хамбургъ, концертиралъ съ братовчедъ си Андрей Р. въ Франция, Англия и Испания. 1800—1803 е професоръ въ Парижката консерватория, 1805 солистъ въ Кралската капела въ Берлинъ, а следната година концертира въ Русия, Австрия и др. 1815—19 е придворенъ капелмайсторъ въ Берлинъ, следъ което се оттегля въ Хамбургъ, като 1839 прави единъ последенъ, но безуспѣшенъ, опитъ да концертира въ Парижъ. Следъ това слиза за винаги отъ естрадата. Творби: 10 концерта, 3 концертини и една фантазия съ оркестъръ, 11 струнни квартета, 3 квинтета, сонати и дуети за виолончелъ, 3 опери, музика къмъ нѣколко драми и много соли за виолончелъ — фантазии, мазурки.

Ронделусъ, лат. rondellus — първоначалното име на канона. Музикална творба презъ срѣдновѣковието, въ която една инструментална или гласова мелодия преминава отъ единъ гласъ въ другъ — въ правия си, или обрнатъ видъ.

Рондо, фр. rondeau — въ срѣдновѣковието, е една форма на танцовата музика, култивирана отъ трубадуритѣ, при която се редуватъ солови строфи и хорови отговори (рефрени, репризи) — една отъ най-често срещанитѣ се форми на многогласната музика презъ XIV в. Презъ срѣдновѣковието е имало и другъ видъ Р., имаще форма на канонъ — танцова пѣсенъ. Отъ това вокално Р. е произлѣзла и инструменталната форма Р., която се явява презъ XVIII в., и е въ употреба и до днесъ — като съставна (заклучителна) часть на сонатата и соловия концертъ. При инструменталното Р. имае една главна тема, която се повтаря нѣколко пж-